

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI TƯ  
THAM HỌA ĐỒ GIAN MANH MẮC BẦY

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ nói:  
- Gia gia đã theo bức họa đồ vẽ ra một tấm nhưng cũng đủ để đối phó với Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia ơi! Sao gia gia không đi cùng bọn tôn nữ?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Khi nào Đàm Dược Sư chịu buông tha ta?

Quyên Nhi đáp:

- Thế thì để hai vị đi thôi. Còn tôn nữ ở lại với gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Hải tử! Người đừng quên rằng trên thế gian này ngoài gia gia chỉ còn mình người là người duy nhất hiểu biết Bách Phật Đồ.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng tôn nữ không thuộc được toàn bộ.

Du Bạch Phong nói:

- Mười phần người chỉ nhớ được ba bốn cũng dùng không hết rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi đổi giọng nghiêm nghị nói:

- Quyên Nhi! Người lãnh trách nhiệm nặng nề mà bước đường còn xa thẳm, không được nói đến các chết một cách khinh xuất. Người hãy nghe lời ta, theo hai vị rời đi nơi khác.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẽ gia gia ngồi lại đây để chờ chết ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Bọn người đi rồi ta sẽ tìm lấy sinh cơ ở trong cái chết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Nếu vậy tôn nữ xin tuân mệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Các người rời khỏi nơi đây đến chỗ an toàn rồi thì bảo hắc hai một bông hoa rừng màu hồng đem đến, ta sẽ đổi Bách Phật Đồ cho.

Lôi Phi nói:

- Văn bối xin ghi nhớ!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn văn bối đi rồi nếu Đàm Dục Sơ phát giác ra lão tiên bối cố ý lừa gạt thì tất hắc chẳng chịu bỏ ra mà sẽ trả thù một cách rất thảm khốc.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Lão phu chắc bị thuốc độc xâm nhập nội phủ là chắc chết rồi, có điều sớm muộn gì mà thôi. Chết sớm mấy ngày cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Quyên Nhi buồn rầu sa lệ hỏi:

- Gia gia! Gia gia nhẫn tâm bỏ tôn nữ một mình ư?

Du Bạch Phong cười khà khà đáp:

- Hải tử! Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc vui nào là không có lúc giải tán. Gia gia đã bấy nhiêu tuổi đầu tất phải có ngày chia lìa người.

Tuy lão miễn cưỡng ra chiều hớn hỏ, song trong tiếng cười không khỏi đượm vẻ thê lương.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Tuy lão tiên bối không luyện tiếc sinh mạng của chính mình, nhưng e rằng vẫn khó lòng cứu được sinh mạng cho bọn văn bối.

Du Bạch Phong sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược dư giảo quyết chẳng kém hồ ly thì lão tiên bối đưa họa đồ giả ra vị tất đã gạt được hần. Như vậy khi hần nhìn ra của giả sẽ phản lại kế hoạch lừa cho bọn văn bối rao ngoài rồi hoặc bắt sống hoặc giết chết. Sau hần sẽ trở lại đối phó với lão tiên bối, có phải là chúng ta thua hần không?

Du Bạch Phong nhú cặp lông mày đáp:

- Lôi thế huynh nói vậy cũng có lý .

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của văn bối thì kế này không được chắc chắn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lôi thế huynh có cao kiến gì không?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý văn bối...

Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Lão tiên bối dùng tranh giả dụ hần vào nhà để bọn văn bối ba người thử hợp lực thì may ra có thể kiềm chế được hần.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu hần vào thạch thất, tất là hần đã chuẩn bị rất chu đáo. Ta nên biết tài dùng độc của hần đã tuyệt thế vô song mà võ công cũng vào hạng rất cao cường.

Lý Hàn Thu nói:

- Chẳng thà chết liều mạng hai bên cùng chết còn hơn riêng bên mình chịu khốn mà chết ở đây.

Lôi Phi nói:

- Cứ hiện tình mà nói thì chúng ta ở vào thế bí, thực không có kế gì toàn thiện để mà thoát khỏi cơn nguy hiểm ghê gớm này. Văn bối nghĩ rằng ta dùng tâm cơ mà đấu với hần không bằng tỷ thí võ công.

Lý Hàn Thu cũng theo hùa:

- Bọn văn bối được lão tiền bối truyền thụ võ công đã luyện được đến chỗ thành tựu ít nhiều.

Hắn dùng thủ đoạn độc ác, hành động đê hèn, ta chẳng cần nói chuyện đạo nghĩa giang hồ với hắn. Ba người hợp lực xông vào thì mười phần ít ra nắm được sáu phần thắng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Không hiểu hắn có mắc bẫy mình chăng?

Lôi Phi đáp:

- Trong thạch thất đã tối om, lão tiền bối lại thêm vào chút thủ pháp thì dù mục lực Đàm Dục Sơ có minh mẫn đến đâu đứng bên ngoài cũng khó mà phân biệt được họa đồ thật hay giả. Lão tiền bối đem họa đồ làm mồi may có thể nhử được hắn vào nhà.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phải rồi! Có điều các vị đừng tỏ ra chuẩn bị thế hợp kích để hắn sinh lòng ngờ vực.

Mấy người thương nghị xong xuôi rồi quyết dùng kế hoạch của Lôi Phi.

Sau khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, quả nhiên Đàm Dục Sơ lại xuất hiện ở trước cửa thạch thất.

Lần này vẻ mặt hắn lạnh lùng, mí mắt chứa đầy sát khí, cất tiếng hỏi:

- Các vị đã bàn định xong chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Bàn định xong rồi.

Đàm Dục Sơ hỏi:

- Các vị chọn con đường tử vong hay là nguyện ý đưa Bách Phật Đồ ra.

Du Bạch Phong từ từ lấy trong bọc ra bức họa đồ giả mở coi qua một lượt rồi gấp lại đáp:

- Bách Phật Đồ đây rồi. Có điều Đàm Lão đệ làm thế nào cho tiểu huynh tin được để bọn chúng rời khỏi nơi đây một cách an toàn. Có thể thì tiểu huynh mới giao Bách Phật Đồ cho.

Trong nhà đã tối om, Đàm Dục Sư chẳng tài nào liếc nhìn sơ qua một chút mà phân biệt được thật hay giả.

Hắn cười lạt hỏi:

- Tắm Bách Phật Đồ này thật hay giả?

Du Bạch Phong làm bộ tức giận đáp:

- Dĩ nhiên là của thật. Nếu lão đệ không tin thì bãi cuộc đàm phán.

Đàm Dục Sư nói:

- Du huynh đừng quên rằng chúng ta hiện giờ ở vào hoàn cảnh đối nghịch. Cả hai đều có thể sử dụng trá thuật.

Du Bạch Phong hỏi:

- Làm thế nào lão đệ mới tin nhiệm?

Đàm Dục Sư đáp:

- Phải coi kỹ mới được.

Du Bạch Phong hừ một tiếng rồi xé một góc họa đồ liệng xuống đất nói:

- Đây ngươi hãy coi một góc này.

Đàm Dục Sư thấy góc tấm họa đồ bị xé ra thì trong lòng rất đau xót vội hỏi:

- Du huynh! Sao lại xé Bách Phật Đồ ra?

Lôi Phi cũng làm bộ luyến tiếc nghĩ thầm:

- Nếu hắn mà biết là họa đồ đã bị đốt rồi thì không hiểu hắn còn đau xót đến đâu?

Du Bạch Phong liệng góc tấm họa đồ một cách vừa khéo.

Đàm Dục Sư đứng ngoài nhà không thể thò tay với tới nơi, mà phải tiến vào mới lượm được. Mặt khác nếu mặt phải họa đồ

hướng lên trên hết thì con người tinh tế như Đàm Dược Sư tất nhìn kỹ rồi mới quyết định có nên mạo hiểm lượm lấy không. Nhưng góc họa đồ lại úp xuống mà chỉ hở lên một chút, chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay Phật.

Đàm Dược Sư ngó góc tấm họa đồ trầm ngâm không nói gì. Hắn ngấm ngấm điều tra thì thấy bọn Lý Hàn Thu đều ngồi yên nhắm mắt, tựa hồ không để ý đến diễn biến đã xảy ra.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi đột nhiên rảo bước tiến vào thạch thất, đưa tay ra với lấy góc tấm họa đồ rút dưới đất.

Phật đồ vào tay rồi, lập tức hắn lật lên coi ...

Dáng lý hắn phải hiểu ngay là chẳng đời nào Du Bạch Phong lại đem bức chân đồ xé ra một góc, nhưng vì lòng tham quá độ che lấp lương tri, hắn không nhìn được mới chạy vào lượm lấy coi.

Giữa lúc Đàm Dược Sư lật Phật đồ lên, Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi nhân lúc chớp nhoáng này, đồng thời thi triển thân pháp cực kỳ thần tốc vọt tới cửa thạch thất để cản đường rút lui của Đàm Dược Sư.

Đồng thời, hai người rút khí giới ra khỏi vỏ.

Một tên được đồng đi theo Đàm Dược Sư chờ ở ngoài đường như biết là có biến vội xông đến trước cửa thạch thất.

Lý Hàn Thu hơi kiếm đâm hai nhát đả thương hai cánh tay chúng.

Lúc này Đàm Dược Sư đã xoay mình chạy ra cửa.

Lôi Phi vận chân lực đến độ chót phóng ra hai chưởng.

Hai luồng chưởng lực này mãnh liệt phi thường xô tới Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư vung chưởng đón tiếp chưởng lực của Lôi Phi, nhưng người hắn không tự chủ được lùi lại một bước.

Lôi Phi tuy cũng bị chấn động nội phủ, khí huyết nhộn nhạo, nhưng ngăn được thế xung kích của Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu đã đả tử thương hai tên được đồng rồi liền quay vào trợ chiến. Chàng vung kiếm phóng luôn ba nhát. Kiếm phong rít lên veo veo.

Đàm Dược Sư lùi lại hai bước tránh khỏi thế kiếm của Lý Hàn Thu. Hắn toan phản kích thì đột nhiên thấy kiếm phong rít lên phóng sau lưng.

Nguyên Quyên Nhi đã nhảy tới tập kích phóng kiếm ra.

Đàm Dược Sư lạng người sang một bên hai bước để tránh né kiếm của Quyên Nhi.

Bỗng nghe Du Bạch Phong lên tiếng:

- Các vị hãy dừng tay!

Bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi, và Quyên Nhi y lời lùi lại một bước.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Võ công của lão đệ so với tiểu huynh thế nào?

Đàm Dược Sư cất giọng lạnh lùng mà nghiêm nghị đáp:

- Trong võ lâm hiện nay, Du huynh là người duy nhất mà tiểu đệ kính phục.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Thế ra bản lĩnh của tiểu huynh cao cường hơn Đàm lão đệ ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dù cho Du huynh có cao cường hơn tiểu đệ một chút, nhưng lúc này độc thương phát tác, Du huynh chẳng thể nào động thủ với tiểu đệ được.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng tiểu huynh đã có người thừa kế và đã được tiểu huynh chia võ công làm ba phần truyền thụ cho mỗi tên một phần.

Đàm Dược Sư cười lạt:

- Dù bọn họ là những người thông minh tài trí hạng nhất cũng chẳng thể rèn luyện trong một thời gian quá ngắn ngủi mà hấp thụ được toàn bộ võ công của Du huynh.

Du Bạch Phong nói:

- Quả có thế thật. Nhưng tiểu huynh chia ra để truyền thụ cho mỗi tên tập một môn thì cuộc thành tựu khác hẳn.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Du huynh đã truyền thụ cho bọn chúng chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh truyền cho chúng rồi nên mới khuyên nhủ lão đệ nên tạm ẩn nhẫn vì cả tên hợp lực cũng chẳng kém gì chính tiểu huynh động thủ.

Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn góc bức Phật đồ trong tay hỏi:

- Đây là của giả phải không?

Nguyên trong lòng hắn vẫn dăm dăm nghĩ tới Bách Phật Đồ.

Du Bạch Phong đáp:

- Dù tiểu huynh không thừa nhận thì lão đệ cũng nhìn thấy rõ rồi phải không?

Đàm Dược Sư buông tiếng cười lạt đáp:

- Tiểu đệ đã nghĩ tới chẳng khi nào Du huynh lại chịu xé tấm chân đồ mà vẫn bị lừa.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó là tại tham tâm của lão đệ quá nặng!

Rồi lão cất cao giọng hỏi tiếp:

- Lão đệ tính sao?

Đàm Dược Sư từ từ cất góc tấm giả đồ vào bọc rồi hỏi lại:

- Chuyện gì?

Du Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Bất luận lão đệ giả bộ trầm tĩnh thế nào thì tiểu huynh cũng biết rõ là trong lòng tiểu đệ lúc này hoang mang vô cùng!

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi lại:

- Thạch động này là giang sơn của tiểu đệ, các vị có vây hãm tiểu đệ ở đây thì đã làm gì được?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta phải chết hết. Bên ta bốn mạng cả già lẫn trẻ quyết đem đánh đổi với tính mạng của Đàm lão đệ...

Đàm Dược Sư lại cười lạt nói:

- Thương thế của Du huynh cực kỳ trầm trọng, không thể động thủ được. Còn ba vị này ư? Lão phu e rằng chưa chắc đã giam giữ nổi lão phu ở trong thạch thất.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đệ cứ thử đi coi. Tiểu huynh tự tin còn có thể đánh ra một đòn tối hậu.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên đòn tối hậu này sẽ làm cho tiểu huynh chết ngay. Nhưng tiểu huynh cũng không cần vì mình tự tin nhất định có thể thêm vào mấy phần giết được Đàm lão đệ.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Lão tiền bối bắt tất phải động thủ. Hãy để cho văn bối cùng Dược Sư quần nhau một lúc, nếu không thắng được khi đó lão tiền bối hãy ra tay cũng chưa muộn.

Du Bạch Phong cười ruồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm lão đệ! Trước nay lão đệ không chịu dấn thân vào nơi nguy hiểm. Cục diện bữa nay lão đệ tính sao?

Vẻ mặt Đàm Dược Sư lúc xanh lè lúc trắng bợt. Hiển nhiên trong lòng hắn đang có nhiều ý nghĩ xung đột. Dường như hắn không chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của kẻ khác, nhưng lại không nắm vững phần thắng trong khi phải tỷ đấu với mấy người hiệp lực.

Du Bạch Phong cùng Lô Phi luôn luôn chú ý đến sự thay đổi sắc của Đàm Dược Sư đều biết rằng trong lòng đối phương rất rối hoang mang không quyết định.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư buông một tiếng thở dài. Trong khóe mắt lão thoáng một tia nham hiểm kỳ bí.

Hắn cười lạt hỏi:

- Nếu tiểu đệ không muốn động thủ thì còn có biện pháp nào khác không?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Chỉ cần Được Sư lấy thuốc giải chất độc cho Du tiên bối và đưa bọn tại hạ rời khỏi chốn này thì bất tất không phải động thủ nữa.

Đàm Được Sư tùm tùm cười hỏi:

- Tiểu đệ không được điều kiện gì ư?

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ muốn điều chi?

Đàm Được Sư đáp:

- Du huynh đã biết rồi sao còn hỏi nữa? Ngoài tám Bách Phạt Đồ, tiểu đệ chẳng yêu sách vật gì khác của Du huynh cả.

Du Bạch Phong ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, nhưng Đàm lão đệ phải có thành ý mới được.

Đàm Được Sư nói:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu đệ hãy thiết pháp chữa lành thương thế cho Du huynh trước để thủ tín với các vị.

Hắn từ từ cất bước tiến về phía Du Bạch Phong.

Quyên Nhi vội thét lên:

- Khoan đã!

Đàm Được Sư dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Được Sư có nắm chắc chữa được không?

Đàm Được Sư lắc đầu đáp:

- Lão phu đã nói rồi. Gia gia người bị độc thương nặng quá. Lão phu không nắm chắc có chữa lành được không. Trong mười phần thì năm phần sống, năm phần chết.

Quyên Nhi nghiêm trang nói:

- Đàm nhi gia! Trước nay tiểu nữ vẫn kính trọng nhị gia, không ngờ một vị thân y vang danh bốn bể lại là một nhân vật nham hiểm làm toàn điều ác.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương khéo nặng lời. Nếu lệnh tổ không định nuốt riêng tẩm Bách Phật Đồ kia thì làm gì có chuyện bữa nay?

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Tiểu huynh đã biết rõ nếu giao Phật đồ sớm hơn thì e rằng ngày nay hài cốt tiểu huynh cũng mục rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh nên biết rằng nếu tiểu đệ định giết Du huynh thì đã chẳng đợi đến ngày nay.

Hắn từ từ đưa tay ra, nâng tay trái Du Bạch Phong lên. Còn tay phải đặt lên kinh mạch của Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong cười nói:

- Cái đó là vì lẽ lão đệ chưa lấy được Bách Phật Đồ mà thôi. Lão đệ chỉ sợ giết chết tiểu huynh thì tẩm Bách Phật Đồ kia sẽ theo các chết của tiểu huynh, vĩnh viễn không còn xuất hiện trên chốn giang hồ.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Bất luận giữa chúng ta có mối cừ hận sâu cay đến đâu thì hiện giờ tiểu đệ cũng là thầy lang chữa bệnh cho Du huynh. Lúc tiểu đệ coi mạch xin đừng nói nhiều.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư một cái rồi không nói gì nữa.

Đàm Dược Sư nhắm mắt lại trầm tư hồi lâu rồi cầm mạch qua tay phải Du Bạch Phong. Hắn nói:

- Có thể chữa được nhưng hao tổn rất nhiều công phu.

Du Bạch Phong cười ruồi hỏi:

- Lão đệ cho rằng chất độc phát tác tiểu huynh chết ngay được là không đủ đau khổ, nên muốn hành hạ thêm phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu Du huynh e ngại như vậy thì tiểu đệ chẳng còn cách nào nữa.

Du Bạch Phong lạnh lùng hỏi:

- Muốn trị độc thương cho tiểu huynh thì làm thế nào? Lão đệ thử nói nghe.

Đàm Dược Sư đáp:

- Chất kỳ độc đã thấm vào nội phủ thì bất luận là tay cao thủ đến đâu cũng không thể giúp Du huynh để trục xuất ra được. Vì thế nên cần phải trong uống thuốc trừ độc, ngoài hấp nước đấm kinh niên giải độc. Có điều trước hết tiểu đệ dùng phép "Kim châm quá độc" chích mấy đường huyết đạo mới xong.

Quyên Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Đàm nhị gia hành động như vậy liệu có nắm chắc phần nào không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu không nắm vững phần nào thì đâu dám nói khoe.

Quyên Nhi thủng thẳng hỏi:

- Chất độc trong người gia gia tiểu nữ do chính tay Đàm nhị gia đưa vào thì đó là chất độc gì dĩ nhiên Đàm nhị gia đã biết rõ. Vậy nhị gia chỉ việc đối chứng lập phương mà chữa, hà tất phải làm lắm chuyện rắc rối như vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Chất độc do tay lão phu đưa vào, nhưng trải qua một thời gian quá lâu, dù có đối chứng bốc thuốc cũng chẳng thể nào tẩy hết được chất độc trong nội phủ.

Du Bạch Phong xua tay nói:

- Quyên Nhi! Người bất tất phải nhiều lời. Việc của gia gia, tự nhiên gia gia đã có chủ ý.

Quyên Nhi nói:

- Trước khi gia gia tiểu nữ lành thương thế thì Đàm nhị gia đừng rời khỏi nhà này một bước.

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dục Sư rồi nói:

- Đàm lão đệ! Lão đệ xem cần điều trị bằng cách nào xin cứ việc tùy tiện.

Đàm Dục Sư nói:

- Trước hết tiểu đệ dùng mũi kim chích mấy đường huyết đạo rồi sẽ cho Du huynh phục thuốc. Có điều sau khi phục thuốc rồi, Du huynh lấy tấm Bách Phật Đồ cho tiểu đệ coi một chút.

Du Bạch Phong hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Đàm Dục Sư đáp:

- Về sau ư? Sau sẽ đem Du huynh đặt lên miệng một cái vạc lớn. Trên vạc đặt một tấm ván gỗ cho Du huynh ngồi lên. Làm thế là dùng hơi dấm bốc lên để trực xuất chất độc trong nội phủ tiết ra ngoài.

Du Bạch Phong gật đầu hỏi:

- Lão đệ có biết phải trong thời gian bao lâu mới chữa lành được thương thế cho tiểu huynh?

Đàm Dục Sư đáp:

- Đại khái trong vòng hai ba ngày là Du huynh sẽ trở lại như người thường không khác chi hết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ định bao giờ sẽ ra tay.

Đàm Dục Sư đáp:

- Dĩ nhiên càng sớm càng hay, vì để càng lâu càng thêm nguy hiểm.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm tự hỏi:

- Tắm Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi còn lấy đâu ra cho Đàm Dược Sư coi?

Bổng nghe Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ tiểu đệ sai phái bọn chúng đi chuẩn bị những đồ ứng dụng.

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Cô nương muốn hạn chế cả hành động của lão phu ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhị gia là người xảo quyết không thể tin nhiệm được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu có tài hạ độc không ai phát giác ra được. Cô nương lưu lão phu lại đây mà không sợ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Bọn tiểu nữ mà phát giác ra bị trúng độc là cả ba người lập tức hợp thủ tấn công Nhị gia.

Vậy những ngày Nhị gia ở đây hay hơn hết là đừng đem lòng hạ độc. Nhị gia nên biết mọi người theo dõi Nhị gia một cách thân mật, hễ phát giác một chút khả nghi là bắt lông tìm vết dò xét cho ra nguyên nhân.

Đàm Dược Sư cười rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Kể ra với tài Dược Sư dĩ nhiên không bị bọn tại hạ lừa vào nhà được, chỉ vì được quá tham tâm nên đã biết rõ là nguy hiểm mà cứ dấn thân vào. Bây giờ Dược Sư đã vào đây chẳng khác gì đã xuống thuyền giặc. Quyên cô nương đã nói tại đây chúng ta không cần kể đến đạo nghĩa võ lâm để đối phó với Dược Sư, nghĩa là cả ba người cùng xông vào. Trừ khi Dược Sư tự tin là độc lực có thể thắng được bọn tại hạ, không thì đừng mạo hiểm nữa là hay hơn hết.